

Dato: 6. januar 2011
J.nr.: 10/33303

Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 111 – UUI alm. del.

Spørgsmål nr. 111:

”Ministeren bedes redegøre detaljeret for, hvilke muligheder ofre for menneskehandel har for at opnå asyl i Danmark. Herunder bedes ministeren redegøre for, om der findes særlige retningslinjer for sagsbehandlingen af asylsager vedr. ofre for menneskehandel, evt. et praksisnotat.”

Svar:

Jeg har som integrationsminister ikke kompetence i asylsager. Afgørelser om asyl træffes derimod af Udlændingetjeneste i 1. instans med klageadgang til Flygtningenævnet.

Jeg har derfor til brug for besvarelsen indhentet et bidrag fra Udlændingetjeneste, der har oplyst, at der meddeles asyl til en udlænding – herunder en udlænding, der har været udsat for menneskehandel – hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (jf. udlændingelovens § 7, stk. 1), eller hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (jf. udlændingelovens § 7, stk. 2).

Efter Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan

frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Udlændingelovens § 7, stk. 2, omfatter udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt. Bestemmelsen er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN's Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling. I denne vurdering indgår det som et element, hvorvidt hjemlandets myndigheder kan eller vil yde beskyttelse mod sådanne overgreb.

Udlændingetjenesten har hertil oplyst, at i tilfælde, hvor ansøgeren som asylmotiv angiver at have været udsat for menneskehandel, vil dette indgå i den konkrete bedømmelse af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse er til stede, jf. ovenfor. Der tages i forbindelse med sagsbehandlingen hensyn til, at der er tale om en særlig sårbar gruppe.

Udlændingetjenesten har endelig oplyst, at der ikke eksisterer et praksisnotat omhandlende sagsbehandlingen af asylsager vedrørende ofre for menneskehandel.

Jeg kan i den forbindelse tilføje, at der gælder en særlig praksis for fastsættelse af udrejsefristen i sager, hvor Udlændingetjenesten vurderer, at en udlænding har været udsat for menneskehandel. I sådanne tilfælde fastsætter Udlændingetjenesten efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14, 1. pkt. Hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 100 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14, 2. pkt. Dette betegnes som refleksionsperioden, der skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse. Bestemmelsen i udlændingelovens § 33, stk. 14, blev indført ved lov nr. 504 af 6. juni 2007, som gennemførte de ændringer, der var nødvendige for, at Danmark kunne ratificere Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel, hvorefter de deltagende stater skal sikre en refleksionsperiode på minimum 30 dage for

udlændinge, som er ofre for menneskehandel. Endvidere gennemførte loven de ændringer af udlændingeloven, der fulgte af regeringens handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker 2007-2010.

Med venlig hilsen

Birthe Rønn Hornbech